

Sygn. akt II CSK 49/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku B. U.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty Powiatowego w Międzyrzeczu
i E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 8 września 2014 r., sygn. akt V Ca 292/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od B.U. na rzecz E. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w P. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawcy B.U., radca prawny P. F. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurejurisprudencji.

W ocenie radcy prawnego P. F., w niniejszej sprawie występują istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do sześciu pytań dotyczących: 1) dopuszczalności ustanowienia służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu bez określania nieruchomości władnącej, 2) dopuszczalności rozpoznania zarzutu zasiedzenia, który został podniesiony bez wskazania konkretnej treści zasiedzianej służebności, 3) treści służebności przesyłu

zasiedzanej przez uczestnika w sytuacji, gdy uczestnik ten podniósł zarzut jedynie w stosunku do korzystania z przestrzeni powietrznej nad gruntem należącym do wnioskodawcy, 4) służebności przesyłu jako szczególnego rodzaju służebności gruntowej, 5) dopuszczalności nabycia w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przed wprowadzeniem art. 305¹ – 305⁴ k.c., 6) zaliczenia okresu posiadania przez przedsiębiorstwo nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu przed jej uregulowaniem w art. 305¹ – 305⁴ k.c. do okresu posiadania niezbędnego do jej zasiedzenia.

Pierwszy z problemów przedstawionych przez pełnomocnika skarżącego został już wyjaśniony m. in. w postanowieniu SN z dnia 30 października 2013 r. V CSK 497/12 (nie publ.), postanowieniu SN z dnia 14 czerwca 2013 r. V CSK 321/12 (nie publ.) oraz postanowieniu SN z dnia 16 stycznia 2013 r. II CSK 289/12 (nie publ.).

Zagadnienia ujęte w punkcie 2 i 3 wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały związane z jakimkolwiek skonkretyzowanym przepisem prawnym jak również nie zostały poparte stosowną argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen w tym zakresie (w odniesieniu do treści służebności przesyłu zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 29 kwietnia 2014 r. V CSK 456/13, nie publ.). Pozostałe kwestie również były już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i nie wymagają dalszych wyjaśnień (por. m. in. postanowienie SN z dnia 29 kwietnia 2014 r. V CSK 456/13, nie publ., postanowienie SN z dnia 27 listopada 2013 r. V CSK 525/12, nie publ., postanowienie SN z dnia 23 października 2013 r. IV CSK 30/13, Biuletyn SN 2014, nr 1, s. 10, uchwałę SN z dnia 22 maja 2013 r. III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139, wyrok SN z dnia 12 grudnia 2008 r. II CSK 389/08, nie publ., uchwałę SN z dnia 7 października 2008 r. III CZP 89/08, Biuletyn SN 2008, nr 10, s. 7).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Ubocznie dodać należy, że konstrukcja i treść przedmiotowej skargi kasacyjnej stanowi skróconą wersję, wcześniej wnoszonych w wielu sprawach przez radcę prawnego P.F., skarg

kasacyjnych, które Sąd Najwyższy w różnych składach odrzucił z powodu wad konstrukcyjnych tych skarg bądź nastąpiła ich odmowa przyjęcia do rozpoznania ze względu na niewykazanie przyczyn kasacyjnych, o których mowa w art.398⁹ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 7 pkt. 3 w zw. z 12 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).